

Popisovaná událost se stala v roce 1945, už nevím přesně zda v lednu a nebo v únoru. Důležité je, že se opravdu stala. Lepší by určitě, kdyby se byla nestala vůbec.

Událost je zasazena do období kdy ještě byla druhá světová válka, ale už měla „na kahánku.“ Už celý svět čekal jen na to, až už bude vyhlášen její konec, a lidé už se nebudou bát, a že ta zlá doba je nenávratně minulostí. A skutečnost, že vojenská válečná mašinerie už skomírá, popisovanou událost ještě zdůrazňuje. Namísto aby se lidské zrůdy snažily své dřívější skutky nějak polidštit a ulevit svému svědomí, tak své konání rozšířily ještě o popisovanou událost.

V té době bylo tenkrát hodně sněhu a tak jsem se vydal lyžovat na Věncovou horu. Mohlo být tak kolem deváté dopoledne. Po cestě mne upoutal nákladní vlak, který měl všechny vagony - kromě dvou osobních - otevřené a plně naložené

nějakým materiálem, který přecírval přes vrchní okraj vagonů. A když se mi zdálo že z vagonů něco padá, vzdal jsem lyžování a vrátil se k železniční trati. Už z dálky jsem viděl, že blízko kolejí leží nějaké skvrny. Bližší pohled byl hrozný a neuvěřitelný. Ve sněhu ležela úplně nahá lidská těla a byla porůznu poházena ~~poházena~~ podél trati a byla to těla jak ženská, tak i mužská. Všechna byla hrozně zubožená - byla to kostra potažená kůží. Ještě jsem se zastavil u několika těchto lidských trosek a vrátil jsem se domů. Doma už o události věděli, a protože na odklizení mrtvol už Němci určili, kdo z jaké usedlosti se má účastnit, tak naši poslali mne, takže jsem měl dost času si ty nešťastné oběti prohlédnout. Byla to těla s vystouplými klouby potaženými promodralou tenkou kůžičkou. Po celém těle měli otevřené boláky a hrůzný pohled na obličej. U ženských těl byly popisovaně tělesné ne-normálnosti ještě více patrné. Protože byl sníh, tak kočí se s aněmi jel podél

a ostatní jsme mrtvá těla vybírali ze srážku a ukládali na saně. Naplněné saně odvezli na určené místo. Tato kalvárie se opakovala až do doby kdy byl odvezen poslední, smutný náklad. Vzhledem k velkému mrazu byla těla úplně zmrzlá, nepodajná a manipulace s nimi nebyla složitá - těla nic nevážila. Nebyl jsem na místě kde byla těla uložena, ale večer jsem chtěl jít do kina a musel jsem kolem tohoto místa projít. Mrtvá těla byla složena na jedné hromadě blízko silnice. Už nevím kolik lidí zde bylo naroužáno, ale bylo jich určitě více než sto. Na tuto příšernou hranici byl tak smutný a tak skličující pohled, že jsem se vrátil domů a dlouho jsem tuto výčitku lidstvu viděl před očima. I když od této události uplynulo dlouhých 68 let, zůstala pro mne stále živá a lidsky nezdůvodnitelná.

Snad tyto transporty smrti projížděly po této trati Č. Budějovice - Lizec vícekrát, ale to nemohu potvrdit. Není však vyloučeno, že mohly být vypravovány v noci. Myslím si, že všichni li-

dě, kteří se této události zúčastnili přímo, i ti kteří ji znali z doslechu, se často v myšlenkách vrací a ta událost je pro ně stále živá. Připomíná kus něčeho co se v lidské společnosti stalo a co si nikdo z normální lidí nepřál - kromě těch šlechetných a neskonale brutálních jedinců - a co se stát nemělo. Mělo by to být varováním pro ty, kteří to poznali jen z doslechu a pro které bude současnost a budoucnost taková jakou si sami vytvoří a ve které budou podobné události už jen varující vzpomínkou, že malá částka z velkého lidstva je schopna popasem a nebo podobnou událost znovu zopakovat.

Neorěji těm, kteří přijdou po nás, aby už nikdo takové události nemusel popisovat. Bylo by to i mé přání.